Το θαύμα τής Ορθοδόξου Πίστεώς μας και οι σύγχρονοι θαυματοποιοί (Μοναχός Πέτρος Γρηγοριάτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Μαΐου, 2012

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Κοριθ. Α΄ ἐπιστολή του (κεφ. ιβ΄ 7-11) ἀναφερόμενος στά ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διδόμενα πνευματικά χαρίσματα, λέγει ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ νά ἔχουν ἄγνοια οἱ Κορίνθιοι σχετικῶς μέ αὐτά. Γι᾽ αὐτό προβαίνει σέ ὡρισμένες ἐπεξηγήσεις. Αὐτές σήμερα μᾶς εἶναι πολύτιμες, διότι πάντοτε ὑπάρχουν ἀναλογικά παρόμοιες περιστάσεις μέ τήν ἐποχή ἐκείνη καί ἔτσι πάντοτε διδασκόμαστε ὥστε νά πορευώμαστε ὀρθόδοξα καί νά μή πλανώμαστε.

Γνωρίζετε, συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ὅταν εἴσαστε ἀκόμα εἰδωλολάτρες παρασύρεστε μακρυά ἀπό τόν Θεό πρός τά ἄψυχα εἴδωλα σάν νά σᾶς τραβοῦσε κανείς χωρίς νά ἔχετε δική σας βούλησι. Ἐπειδή λοιπόν τότε ἐπλανᾶσθε, εἶναι πιθανόν καί τώρα νά μή ἔχετε ἀκριβῆ γνώσι περί τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων γι᾽ αὐτό σᾶς κάνω γνωστό ὅτι..... κανένας δέν μπορεῖ νά ὁμολογήση μέ πίστι καί εὐλάβεια Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μή ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, δηλαδή μόνον μέ τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σήμερα παρατηρεῖται τό φαινόμενο πολλοί νά ἐπαγγέλλωνται καί ὁμολογοῦν τόν Χριστό, ἀλλά μέ διαφορετικό τρόπο ὁ καθένας, ὥστε νά γεννᾶται τό ἐρώτημα, «σέ ποιούς ἀναπαύεται τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τούς φωτίζει νά ὁμολογοῦν Κύριον τόν Ἰησοῦν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ»;

Στήν ἀναζήτησι αὐτή εἶναι δυνατόν ἡ ἀδυναμία μας καί ὁ διάβολος νά μᾶς παρασύρουν ὥστε βλέποντας ὡρισμένες νόθες, ψεύτικες καί ὄχι κατά Θεόν ἐμπειρίες νά ἐπηρεαστοῦμε καί ὁδηγηθοῦμε σέ σφαλερούς δρόμους, σέ θολά πνευματικά νερά ἄν δέν προσέξουμε.

Ἡ συμμετοχή στήν ζωή τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας τῆς μόνης ἀληθινῆς πίστεως στόν Θεάνθρωπο Χριστό, εἶναι ἀσφάλεια γιά ὅσους ποθοῦμε νά ἰδοῦμε τό πρόσωπο τοῦ Νυμφίου της καί νά τόν ὁμολογήσουμε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Καί αὐτό θά γίνη μέ τίς προϋποθέσεις πού γνωρίζει μόνον ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία γέννησε καί θά γεννᾶ Ἁγίους.

Ἔλα γίνε ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας μας, ταπείνωσε τό πνεῦμα τῆς φιλαυτίας

καί τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἀγωνίσου κατά τῶν παθῶν καί τότε θά αἰσθανθῆς τήν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νά σέ φωτίση καί ὁμολογήσης Κύριον τόν Ἰησοῦν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Θά σέ διδάξη δέ ταὐτοχρόνως, πῶς νά διακρίνης στούς ἄλλους ποιοί τόν ὁμολογοῦν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί ποιοί ὄχι, ἔστω καί ἄν φαινομενικά κάνουν θαύματα.

Συνεχίζοντας ὁ Ἀπόστολος (Κεφ. ιβ΄ 28-31), λέγει· ὅτι «ἄλλους ἐτοποθέτησε ὁ Θεός στήν Ἐκκλησία πρῶτον, Ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων....».

Στόν καθένα ὁ Κύριος ἔδωσε δικό του χάρισμα. Διότι δέν μπορεῖ ὅλοι νά εἶναι Ἀπόστολοι, ἤ προφῆτες, ἤ διδάσκαλοι κλπ. Αὐτά τά ἀναφέρει ὁ Απόστολος Παῦλος στήν οἰκεία ἐπιστολή του, διότι τότε στήν 'Εκκλησία τῆς Κορίνθου ἐπικρατοῦσε διαμάχη σχετικά μέ τό ποιός ἔχει τό μεγαλύτερο χάρισμα. Ὑπῆρχε μία τάσις νά ἐξυμνῆται καί νά ἐπαινῆται τό χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς, ὅπως συμβαίνει καί σέ ὡρισμένες αἱρέσεις σήμερα.

Γι᾽ αὐτό ὁ Ἀπόστολος τούς νουθετεῖ νά ἐπιδιώκουν μέ ζῆλο τά χαρίσματα τά ἀνώτερα καί νά μή φθονοῦν ἤ περιφρονοῦν τόν ἄλλον πού ἔχει μεγαλύτερο ἤ μικρότερο χάρισμα. Τό δέ ἀνώτερο, ὅπως πιό κάτω προσδιορίζει, εἶναι τό χάρισμα τῆς ἀγάπης.

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής διδάσκει ὅτι ὁ Θεός δίδει τά χαρίσματα ἀνάλογα μέ τήν πνευματική κατάστασι τοῦ ἀνθρώπου. Γιά νά δώση ἕνα χάρισμα ὁ Θεός πρέπει νά ὑπάρχη δεκτικό ὄργανο. Γιά τό χάρισμα τῆς σοφίας ἀπαιτεῖται ἡ δεκτικότητα τοῦ νοός. Γιά τό χάρισμα τῆς γνώσεως χρειάζεται νά ὑπάρχη ἡ δεκτικότητα τοῦ λόγου. Γιά τό χάρισμα τῶν ἰαμάτων, εἶναι ἀναγκαία ἡ κατά φύσιν φιλανθρωπία. Ὅποιος ἀποκτᾶ τήν ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη καί μέ αὐτόν τόν τρόπον ἀγαπᾶ πολύ τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο καί συμπάσχει μέ ὅλη τήν κτίσι, λαμβάνει ἀπό τόν Θεό **τό χάρισμα τῶν ἰαμάτων**.

Σ᾽ αὐτό τό χάρισμα ἄς σταθοῦμε καί ἄς τό ἐξετάσωμε ἐνδελεχῶς.

Ὑπάρχει σήμερα μεγάλη σύγχυσι καί ἄγνοια, ἀπό τό γεγονός ὅτι κυκλοφοροῦν ὡρισμένοι θαυματοποιοί πού ἐπαγγέλλονται ὅτι πραγματοποιοῦν θαυματουργικές ἰάσεις, καί μέ διάφορες τεχνητές ἤ ψυχολογικές μεθόδους πλανοῦν τόν ἁπλό λαό. Πῶς ὅμως θά τούς ἐντοπίσουμε; Ποιό εἶναι τό ἀσφαλές κριτήριο πού θά μᾶς προστατεύση ὥστε νά μή παρασυρθοῦμε; Γιά προστασία καί ἐνημέρωσί μας αἰσθανόμαστε τήν ὑποχρέωσι, κατόπιν ἐπισταμένης ἐρεύνης νά ἐκθέσουμε τά ἀκόλουθα.

Στήν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πολλοί Ἅγιοι ἔχουν τό θαυτουργικό χάρισμα τῶν ἰάσεων. Καί σήμερα, παρά τήν ὀλιγοπιστία μας ἐπιτελοῦνται θαύματα. Θεραπεύονται ἄνθρωποι ἀπό σωματικές ἤ ψυχικές ἀσθένειες μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἁγίων μας. Ἕνας σύγχρονος Ἅγιος πού ἐπιτελεῖ πολλά θαύματα εἶναι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὁ θαυματουργός ὅπως τόν ἀποκαλοῦμε.

Ὑπάρχουν Ἅγιοι πού ἐπιτελοῦν κυρίως ὡρισμένες κατηγορίες ἰάσεων, λ.χ. ὁ Ἅγιος Ἀρτέμιος τήν πάθησι τῆς κοίλης, ὁ Ἅγιος Ἀντύπας τίς παθήσεις τῶν δοντιῶν, ἡ Ἁγία Θωμαΐς τήν ἀπαλλαγή ἀπό τά σαρκικά πάθη, ὁ Ἅγιος Μηνᾶς, ὁ Ἅγιος Φανούριος τήν εὕρεσι ἀπωλεσθέντων ἀντικειμένων, ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Ρωμαία τίς ἡμικρανίες, ὁ Ἅγιος Γεράσιμος τήν θεραπεία τῶν δαιμονισμένων κλπ.

Ἡ τέλεσις τοῦ μυστηρίου τοῦ Εὐχελαίου, ἡ χρῆσις μέ τό λάδι ἀπό τήν κανδήλα κάποιου Ἁγίου, ἡ προσκύνησις τῶν Ἁγίων λειψάνων ἤ θαυματουργῶν εἰκόνων, μερικές ἀπό τίς ὁποῖες μυροβλύζουν, συντελοῦν καί αὐτά στήν παροχή ἰάσεων. Σέ ὅλες ὅμως αὐτές τίς περιπτώσεις **πρέπει νά προσέξουμε τέσσαρα πράγματα**.

1ον. Ὅτι οἱ Ἅγιοι αὐτοί πού θαυματουργοῦν κατά τόν χρόνο τῆς ἐπί γῆς ζωῆς τους, ἐβάδισαν τήν ὁδό πού ὁδηγεῖ στήν Θέωσι. **Τήν ἀσκητική ὁδό**. Τήν ὁδό τῆς μετανοίας καί τῆς ταπεινώσεως, ἔτσι ὅπως τήν χαράσσει ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀγωνίστηκαν δηλαδή πρῶτα, ὥστε νά **καθαρισθῆ** ἡ καρδιά τους ἀπό τά πάθη, μετά νά **φωτισθῆ** ὁ νοῦς τους καί κατόπιν ἔφθασαν τήν **Θέωσι**.

Μέ αὐτή τήν πνευματική πορεία, τήν πνευματική μέθοδο, ἐλευθερώνεται ὁ νοῦς ἀπό τήν ὑποδούλωσί του στήν λογική, στά πάθη, στό ἄγχος, στό περιβάλλον καί ἐπιστρέφει στήν καρδιά. Ἐκεῖ, μέ τήν συνεχῆ κατά τό δυνατόν **προσευχή** τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλό» (πού χαρακτηρίζεται νοερά καί καρδιακή), ὅταν λέγεται μέ ταπείνωσι, πόθο καί ἐπιμονή, αἰσθανόμαστε τήν Χάρι τοῦ Θεοῦ καί ἀνακαλύπτουμε τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος σέ σχετική ἐρώτησι τῶν φαρισαίων, ἀπήντησε ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν ἔρχεται μετά παρατηρήσεως, οὔτε θά ποῦν ὅτι, ἰδού ἐδῶ ἤ ἐκεῖ εἶναι, διότι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ «ἐντός ὑμῶν ἐστί». Δέν ἔρχεται μέ φωνές καί κραυγές, διότι τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν προσελκύεται ἀπό τέτοιου εἴδους θορυβώδεις ἐκδηλώσεις σάν αὐτές πού ἔκαναν οἱ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης στόν Βάαλ, γιά νά τούς ἀκούση καί νά θαυματουργήση.

Τό Ἅγιον Πνεῦμα ἀναπαύεται στίς ταπεινές καί πραεῖες καρδιές καί ὅταν προσελκυσθῆ **ἔρχεται μυστικά, ἀθόρυβα, ἐν σιγῆ**, ἔτσι ὅπως ἐπισκέφθηκε τόν Προφήτη Ἠλία στό ὄρος Χωρήβ. Δέν τόν ἐπισκέφθηκε «ἐν Πνεύματι μεγάλῳ καί κραταιῷ διαλύοντι ὄρη καί συντρίβοντι πέτρας, οὔτε ἐν συσσεισμῷ καί πυρί», ἀλλά ἐν φωνῇ αὔρας λεπτῆς.

Ἔτσι κατέρχεται καί χαριτώνει ὅλους τούς ἀσκητές, πού ἐπί πολλά ἔτη ἀσκοῦνται καί βαδίζουν τόν δρόμο τῆς Θεώσεως ἀπό ἀγάπη καί μόνον πρός τόν Κύριον, χωρίς νά κάνουν τόν ἀγῶνα τους αὐτόν γιά νά λάβουν κατόπιν κάποιο χάρισμα σάν ἀνταμοιβή. Ἔτσι χαρίτωσε καί τόν Ἅγιο Σεραφείμ τοῦ Σάρωφ, ὁ ὁποῖος ἐπί τρία περίπου ἔτη παρέμεινε ὑπομονητικά ἐπάνω σέ μία πέτρα, ἐκζητῶντας ἀπό τόν Κύριον νά τοῦ ἀποστείλη τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Καί τόν ἐνέπλησε μέ τό Ἄκτιστο Φῶς τῆς Θεότητος, ὥστε ὄχι μόνο νά τό βλέπη, ἀλλά καί νά τόν βλέπουν νά λάμπη μέσα σέ Αὐτό, διότι αὐτό τό Φῶς περιβάλλει τούς Ἁγίους μας. Τό φωτοστέφανο πού εἰκονίζεται γύρω ἀπό τά πρόσωπα τῶν Ἁγίων, εἶναι τό **Ἄκτιστο Φῶς**, τό Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος πού τούς ἔχει φωτίσει καί ἁγιάσει. Γι᾽ αὐτό, πολλῶν Ἁγίων μας τά σώματα μετά θάνατον διατηροῦνται ἄφθαρτα, μυροβλύζουν, εὐωδιάζουν, θαυματουργοῦν. Στό Ἅγιο Ὄρος τά ὀστεοφυλάκια εὐωδιάζουν, διότι μεταξύ τῶν ὀστῶν τῶν πατέρων ὑπάρχουν ὀστά Ἁγίων μοναχῶν. Αὐτά συμβαίνουν διότι ὅλοι αὐτοί, ἔχουν χαριτωθῆ ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Οἱ **Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἐθεολόγησαν Θεοπνεύστως καί ἐδογμάτισαν ἀσφαλῶς**, γιατί ἀκολούθησαν αὐτή τήν ὀρθόδοξη ἀσκητική μέθοδο δηλαδή τῆς καθάρσεως, τοῦ φωτισμοῦ, τῆς Θεώσεως. Τήν ἄφησαν δέ σέ ἐμᾶς τούς μεταγενεστέρους σάν ἱερά παρακαταθήκη, ὅπως καί αὐτοί τήν παρέλαβαν ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὥστε ἀκολουθοῦντες αὐτή νά ἁγιαζώμαστε καί ἐμεῖς καί νά βαδίζουμε ἀκατάπαυστα τόν δρόμο τῆς Θεώσεως.

Οἱ **ἱεροί ὑμνογράφοι** μας ἔγραψαν τούς θαυμασίους ὕμνους γιατί ἀκολούθησαν τήν αὐτή ὁδό.

Οἱ ὑμνωδοί καί ψάλτες συνέθεσαν τήν κατανυκτική καί δοξολογική βυζαντινή μουσική, πού ἀπεκλήθη μουσική ἀγγέλων, γιατί καί αὐτοί διῆλθαν διά τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Οἱ **ἱεροί ἁγιογράφοι**, ἁγιογράφησαν ὀρθόδοξα καί ἀληθινά καί πέρασαν στήν ὀρθόδοξη ἁγιογραφία τό ἀποτέλεσμα τῆς Θεώσεως, πού εἶναι ἡ μεταμόρφωσις τῶν σωμάτων, ἡ θέα τοῦ Ἀκτίστου Φωτός, ἡ ἕνωσις Θείας καί ἀνθρωπίνης φύσεως. Γι᾽ αὐτόν τόν λόγον καί οἱ ὀρθόδοξες εἰκόνες δέν εἶναι ἁπλοί ζωγραφικοί πίνακες ὅπως τίς συνηθίζουν στήν Δύσι, πού προκαλοῦν μόνον μία ἐξωτερική αἰσθησιακή εὐχαρίστησι.

Οἱ **ἱεροί ἀρχιτέκτονες** δημιούργησαν τούς θαυμασίους ὀρθοδόξους ναούς πού εἶναι κατανυκτικοί καί βοηθοῦν στήν προσευχή, γιατί καί αὐτοί ζοῦσαν τά στάδια τῆς πνευματικῆς τελειώσεως.

2ον. Οἱ πραγματοποιοῦντες θαυματουργικές ἰάσεις εἶναι **κυρίως κοιμηθέντες Ἅγιοι**. Δύσκολα ἄνθρωποι ἐν ζωῇ θά δεχθοῦν νά ἐπιτελέσουν θαυματουργική ἴασι. Καί τοῦτο, διότι τό χάρισμα τῆς ἰάσεως ἀπαιτεῖ **ἀγάπη** καί **ταπείνωσι** σέ ὕψιστο βαθμό. Ἕνας δέ ταπεινός οὐδέποτε θά δεχθῇ νά θαυματουργήση ἐμφανῶς, δημοσίως καί μέ τυμπανοκρουσίες, ὅπως συνηθίζουν ὡρισμένοι αἱρετικοί, «χαρισματικοί» καί μάλιστα ἐπάνω σέ ἐξέδρα ὅπου τούς παρατηροῦν χιλιάδες μάτια ἀκόμα καί ἀπό τήν τηλεόρασι.

Ἐπειδή ὅμως εἶναι ἄνθρωποι ἀγάπης καί ἔχουν ἐλεήμονα καρδία θέλουν δέ νά βοηθήσουν τόν πάσχοντα συνάνθρωπο, γι᾽ αὐτό συνήθως θά προσευχηθοῦν μυστικά σέ κάποιον Ἅγιο, στήν Παναγία στόν Χριστό, ὥστε ὅταν ἐπιτελεσθῇ ἡ ἴασι νά ἀποδοθῇ στούς Ἁγίους καί ὄχι σέ αὐτούς.

3ον. **Δέν εἶναι χωρισμένοι ἀπό τήν Ἐκκλησία**, καί οἱ ἀσκητικοί τους ἀγῶνες δέν εἶναι ἀποτέλεσμα δικῶν τους ἐπινοήσεων ἀνεξαρτήτως τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλά ἀσκοῦνται εὑρισκόμενοι μέσα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί συμμετέχουν στά ἅγια μυστήρια, ἔτσι ὥστε ὁ ἁγιασμός τους νά εἶναι ἀποτέλεσμα συνεργείας τῆς Θείας Χάριτος καί τοῦ προσωπικοῦ τους ἀγῶνα.

4ον. Ἐξαιρετικά ὁ Κύριος μπορεῖ νά δώση ἰαματικό χάρισμα σέ **Ἁγίους πού μαρτύρησαν**. Αὐτοί ἁγιάσθηκαν μέ τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου τους, ὅπως οἱ ἅγιοι Γεώργιος, Δημήτριος, Ραφαήλ, Νικόλαος, Εἰρήνη τῆς Μυτηλίνης, Ἐφραίμ τῆς Ν. Μάκρης καί πλῆθος ἄλλων.

Ἔτσι λοιπόν μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις ὁ ἐν Χριστῷ ἀγωνιζόμενος πιστός, μπορεῖ νά φθάση στήν Θέωσι καί τότε ἄν ὁ Κύριος κρίνει καί εὐδοκήση, μπορεῖ νά τόν χαριτώση μέ τήν δωρεά κάποιου χαρίσματος, ὅπως εἶναι τό ἰαματικό.

Πολλοί διερωτῶνται γιατί σήμερα δέν συμβαίνουν θαύματα ὅπως παλαιότερα. **Ἴσως ἕνεκα τῆς ὀλιγοπιστίας μας ἤ διότι δέν εἶναι πρός τό συμφέρον μας.** Σέ περίπτωσι, ἐπί παραδείγματι, κάποιας ἀσθενείας μας, **τό πνευματικό μας συμφέρον μπορεῖ νά εἶναι ἀντίθετο πρός τό προσωπικό μας θέλημα** (δηλαδή τῆς ἰάσεως). Καί τοῦτο συμβαίνει ἴσως **γιά νά ἀσκηθοῦμε στήν ὑπομονή, στήν προσευχή, στήν ταπείνωσι πού φέρνει ὁ πόνος καί ἡ θλίψις τῆς ἀσθενείας**, γιά νά μάθουμε **νά ἐναποθέτουμε τήν ἐλπίδα μας στόν Θεό**, ἤ καί **γιά νά κτυπηθῇ λίγο ὁ ἐγωϊσμός μας**.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι **Σταυροαναστάσιμη**. Πρέπει νά μάθουμεν **νά σηκώνουμε μέ ὑπομονή τόν Σταυρό** πού ἔχει ἐπωμισθεῖ ὁ καθ᾽ ἕνας μας, νά μή βγάζουμε τό Θεῖο θέλημα καί ὅταν ὁ Κύριος εὐδοκήση βλέποντας τήν ὑπομονή μας, θά μᾶς χαρίση

καί τήν Ανάστασι. Γι᾽ αὐτό **δέν πρέπει νά θλιβώμαστε ἄν ἐνίοτε παρά τήν σφοδρή ἐπιθυμία μας δέν ἱκανοποιοῦνται διάφορα αἰτήματά μας καί δέν βλέπουμε νά ἐπιτελοῦνται θαύματα**.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες λέγουν, ὅτι **τά θαύματα δέν εἶναι γιά τούς πιστούς, ἀλλά γιά τούς ἀπίστους ἤ ὀλιγοπίστους**. Οἱ πιστοί δέν θέλουν θαύματα γιά νά πιστεύσουν στόν Θεό. Τό ὅτι **τά θαύματα εἶναι δευτερεύοντα στήν ἐν γένει πνευματική μας πορεία**, φαίνεται καί ἀπό τά ἱερά γράμματα τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, λέγει, ὅτι στήν Θ. Εὐχαριστία δέν ἐνθυμούμαστε τά θαύματα πού ἔκανε ὁ Χριστός, ἀλλά ἀναμιμνησκόμαστε «τοῦ Σταυροῦ, τοῦ τάφου, τῆς τριημέρου Ἀναστάσεως». Καί αὐτό γιατί **τά πάθη εἶναι ἀναγκαιότερα ἀπό τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ, γιατί εἶναι ποιητικά τῆς σωτηρίας μας. Χωρίς τά πάθη δέν θά ὑπῆρχε Ἀνάστασι, ἐνῶ τά θαύματα εἶναι ἀποδεικτικά μόνον**.

Οἱ Ἅγιοι πού κάνουν θαύματα ἔχουν εἰδικό χάρισμα ἀπό τόν Θεό, τό λεγόμενο θαυματουργικό χάρισμα. **Δέν εἶναι δηλαδή ἐνέργεια ἀνθρώπινη, ἀλλά ἐνέργεια Θεοῦ**. Καί ὁ Θεός δέν δίνει στόν κάθε ἄνθρωπο ἤ στόν κάθε Ἅγιο τό χάρισμα τῆς θαυματουργίας. **Ὑπάρχουν μεγάλοι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας πού δέν ἐτέλεσαν θαύματα**, ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, (Ιωάν. 1, 41), ἄν καί ἦταν ὁ μείζων τῶν προφητῶν.

Σήμερα παρατηρεῖται σέ ὡρισμένους **αἱρετικούς κύκλους** τό φαινόμενο πώς ὡρισμένα μέλη τους νομίζουν, ὅτι ἀπό μόνοι τους μέ δικές τους δυνάμεις σέ διάφορες θρησκευτικές τους συναθροίσεις, μποροῦν νά λάβουν τήν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί κατόπιν νά ἐπιτελοῦν διάφορες (φαινομενικά) θαυματουργικές ἰάσεις.

Θά προσπαθήσουμε νά ἐξετάσουμε λεπτομερῶς, ἐν συνεχεία, τόν τρόπο ἐνεργείας τῶν αἱρετικῶν αὐτῶν ἀτόμων.

Στίς συναθροίσεις τους ἔτσι ὅπως ἔχουμε ἰδεῖ ἰδίοις ὄμμασι (στό Κολουέζι τοῦ Κογκό) πού γίνονται σέ κλειστό ἤ ἀνοικτό χῶρο, ἀρχίζουν μέ μουσική στή διαπασῶν πού συνήθως διαρκεῖ 1,30 ὥρα. Κατόπιν ἀφοῦ ἔχει συγκεντρωθῆ ἀρκετός κόσμος καί τούς ἔχουν προετοιμάσει μέ τήν μουσική, πού στήν ἀρχή εἶναι ἤπια καί μετά γίνεται πιό ἔντονη, ἀρχίζει ὁ ἱεροκήρυκας τήν ὁμιλία του, πού συνήθως διαρκεῖ 5 ὧρες.

Ἀρχίζει κάπως ὁμαλά μέ μικρές ἐξάρσεις ἀπό δυνατές φωνές καί «ἀλλελούϊα».

Πρός τό τέλος καταλήγει σέ δυνατές φωνές, ἀλαλλαγμούς καί κραυγές, πού δείχνουν ἕναν ἄνθρωπο ἔξαλλο εὑρισκόμενον ἐκτός ἑαυτοῦ καί πού προκαλεῖ μία ἐξωφρενική κατάστασι ἐξάψεως, τήν ὁποία προσπαθεῖ νά μεταδώση στό λαό καί νά

τούς προκαλέση μία ὁμαδική ὑποβολή καί ὑστερία. Ὅλη ἡ προηγηθεῖσα προεργασία, ἡ «σκηνοθεσία» τοῦ ὁμιλητή, σ᾽ αὐτό τό γεγονός τῆς ὁμαδικῆς ὑποβολῆς ἐπικεντρώνεται καί ἀποβλέπει.

Ἀπό τήν ψυχολογία γνωρίζουμε καλά, ὅτι ἕνας ἀκροατής πού εὑρίσκεται σέ μία τέτοια παρά φύσι κατάστασι ἐξάψεως καί ὑστερίας, κάνει πράγματα ἀσυνήθη, καί μειώνεται αἰσθητά τό ἐπίπεδο τῆς νοήσεώς του.

Τότε πλέον ἀποτελεῖ εὔκολη λεία γιά νά τοῦ ἐπιβληθῆ ψυχολογικά ἡ προσωπικότητα τοῦ ὁμιλητοῦ, νά τόν τραυματίση ψυχολογικά **βιάζοντας καί κακοποιώντας τό αἴσθημά τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας** του, καί νά τόν κάνη πειθήνιο ὄργανό του, ἀφοῦ ἤδη τοῦ ἔχουν ἀνασταλῆ ὡρισμένες πνευματικές λειτουργίες.

Τότε ὡρισμένοι ἀρχίζουν νά φωνάζουν, νά σηκώνουν τά χέρια καί νά προφέρουν ἀκατανόητες λέξεις, φαινόμενο τό ὁποῖον αὐτοί ἑρμηνεύουν ὡς **γλωσσολαλιά**. Ἐπίσης τότε ἀρχίζουν νά συμβαίνουν καί τά «θαύματα».

Ὁ ὁμιλητής παροτρύνει ὅσους ὑποφέρουν ἀπό κάποια ἀσθένεια τοῦ σώματος νά κρατοῦν τό ἀσθενές σημεῖο κατά τήν ὥρα τῆς «προσευχῆς» του. Ἡ γεμάτη κραυγές «προσευχή» του πού τίς ἐντείνουν ἀκόμα περισσότερο τά δυνατά μεγάφωνα, γίνεται ὅταν ἔχουν φθάσει ὅλοι στό ζενίθ τῆς ἐξάψεως. Ὅταν δέ τήν ὑποτιθεμένη αὐτή προσευχή τήν ἀκούει ἕνας τρίτος νηφάλιος ἀκροατής, τοῦ προκαλεῖ ἕνα αἴσθημα ἀποστροφῆς, ταραχῆς, ὀργῆς, ἀγανακτήσεως καί λύπης ταὐτόχρονα γιά τήν κατάπτωσι αὐτή. Πῶς δηλαδή αὐτός ὁ ἄνθρωπος εὑρισκόμενος σέ τέτοια κατάστασι διανοητικῆς ταραχῆς, ἔχει τήν ἐντύπωσι ὅτι προσεύχεται; Ὁ χαρακτηρισμός ὅμως τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὡς «προσευχῆς» εἶναι βεβήλωσι τῆς λέξεως.

Αὐτές καί παρόμοιες ἀνώμαλες ψυχικές καταστάσεις πού προκαλοῦνται τεχνητά, οἱ αἱρετικοί αὐτοί τίς ἀποδίδουν στό Ἅγιο Πνεῦμα. Αὐτό ὅμως ὄχι μόνο δέν εἶναι ἀληθές, ἀλλά εἶναι καί βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό Ἅγιο Πνεῦμα, ὅπως προελέχθη, εἶναι Πνεῦμα εἰρήνης, Πνεῦμα πραότητος καί ὄχι ἐξάψεως.

Τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δέν ἔρχεται μέ τεχνητούς καί ψυχολογικούς τρόπους. Καί ἡ κατάνυξις ἐπίσης δέν ἔρχεται μέ παρόμοιους τρόπους, ὅπως προσπαθοῦν νά τήν προκαλέσουν ἄλλες αἱρετικές ὁμάδες πού βιάζουν τόν ἑαυτό τους στίς συνάξεις τους νά κλάψη, διά τῆς δημιουργίας προηγουμένως **ψευδῶν συναισθηματικῶν καταστάσεων**.

Τά δάκρυα δέ τοῦ ἑνός, μεταδίδονται κατά ἕνα τρόπο μιμητικό - συναισθηματικό καί σέ ἄλλους, ὥστε νά ἔχουν τήν ἐντύπωσι, ὅτι ἐκείνη τήν ὥρα βρίσκονται σέ μία ἰδιαίτερη ἀνώτερη πνευματική κατάστασι.

Μπορεῖ νά παρατηρήση κάποιος, ὅτι καί στούς ὀρθοδόξους ὑπάρχουν τά δάκρυα. Τά δάκρυα ὅμως γιά ἕνα πιστό χριστιανό, εἶναι μία εὐλογία. Ποιά δάκρυα ὅμως; **Τά δάκρυα τῆς μετανοίας**, τά δάκρυα πού προέρχονται ἀπό τήν δοξολογία καί ἀγάπη πρός τόν Κύριον.

Ὑπάρχει τεράστια διαφορά τῶν δακρύων αὐτῶν τῆς Χάριτος, ἀπό τά προηγούμενα τά **συναισθηματικά**. Πρέπει ὅμως νά ἔχη κανείς τήν σχετική ἐμπειρία τῶν δακρύων τῆς Χάριτος γιά νά ἀντιληφθῆ τοῦ λόγου τό ἀληθές· καί τό πόσο πλανῶνται ὅλοι αὐτοί μέ τό νά εἶναι εὐχαριστημένοι πού τρέφονται μέ ψεύτικες πνευματικές τροφές, μέ σκύβαλα καί ἄχυρα.

Ἀλλά οἱ ἐμπειρίες στίς αἱρετικές συνάξεις, δυστυχῶς δέν εἶναι μόνο ψυχολογικές. Ἄλλοτε εἶναι καί **δαιμονικές**. Ὁ διάβολος ἐκμεταλλεύεται τήν ἐγωϊστική ἐπιθυμία καί προσπάθεια τοῦ ὁμιλητοῦ νά ἐπιβληθῆ ψυχολογικά στό κοινό. Ἐπίσης ἐκμεταλλεύεται τήν ἀναζήτησι τέτοιων ἐμπειριῶν ἀπό μερικούς ἀνθρώπους καί τούς παρουσιάζει διάφορα σημεῖα, τά ὁποῖα δέν εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλά δικά του, διαβολικά.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν μποροῦν νά καταλάβουν, ὅτι εἶναι θύματα τοῦ διαβόλου. Νομίζουν ὅτι τά σημεῖα αὐτά εἶναι οὐράνια καί ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀκόμη μπορεῖ νά τούς δίδη ὁ διάβολος κάποια ψευδῆ προφητική ἱκανότητα, ὅπως δίδη στά «μέντιουμ».

Ὁ Κύριος ὅμως μᾶς ἔχει προειδοποιήσει· «ἐγερθήσονται γάρ ψευδόχριστοι καί ψευδοπροφῆται καί δώσουσι σημεῖα μεγάλα καί τέρατα» (Ματθ. κδ΄ 24). **Καί ὁ ἀντίχριστος ὅταν θά ἔλθη, δέν θά κάνη κακά πράγματα. Θά κάνη εὐεργεσίες, θεραπεῖες ἀσθενῶν καί ἄλλα θαυμαστά γιά νά πλανήση τούς ἀνθρώπους, εἰ δυνατόν καί τούς ἐκλεκτούς, γιά νά τόν πιστεύσουν ὡς σωτῆρα τους καί τόν ἀκολουθήσουν**.

Γι᾽ αὐτό χρειάζεται νά προσέχουμε. **Κάθε ἕνας πού κάνει σημεῖα καί προφητεύει δέν εἶναι πάντοτε ἐκ Θεοῦ**, ὅπως πάλι λέγει **ὁ Κύριος**· «πολλοί ἐροῦσι μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ · Κύριε, Κύριε, οὐ τό σῷ ὀνόματι ἐπροφητεύσαμεν καί τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν καί τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλάς ἐποιήσαμεν; καί τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ᾽ ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. 7, 22-23).

Ἐπειδή **ὁ διάβολος μετασχηματίζεται καί σέ ἄγγελο φωτός προκειμένου νά μᾶς πλανήση, πρέπει νά εἴμαστε πολύ ἐπιφυλακτικοί στίς ἐμπειρίες καί τά θαύματα**. Πολλές φορές συμβαίνει ὁ διάβολος πού ταλαιπωρεῖ ἐπί ἔτη κάποιο δαιμονισμένο, νά ὑποκρίνεται ὅτι φεύγη καί τόν ἐλευθερώνει κατά τήν ὥρα τῆς ὑποτιθεμένης ἰάσεως.

Ἔτσι ὅμως ἐπιτυγχάνει μεγαλύτερο κακό. Ἀφ᾽ ἑνός μέν διότι στήν πραγματικότητα δέν ἐλευθερώνει τόν ταλαίπωρο αὐτόν ἄνθρωπο, ἀλλά ἀργότερα πάλι ἐπιστρέφει. Ἀφ᾽ ἑτέρου δέ διότι μέ αὐτό τό τέχνασμα πλανᾶ τούς θεατές πείθοντάς τους, ὅτι ὁ δαιμονισμένος θεραπεύτηκε μέ τήν προσευχή τοῦ αἱρετικοῦ ὁμιλητοῦ. Ὁ **Ἀ πόστολος Ἰωάννης** ὅμως μᾶς συμβουλεύει: «ἀγαπητοί, **μή** παντί πνεύματι πιστεύετε». **Δέν εἶναι ὅλα τά πνεύματα ἐκ Θεοῦ**.

Ἀποδείξεις δέ ὅτι δέν εἶναι ἐκ Θεοῦ, ἀλλά δαιμονικά, ὑπάρχουν ἀρκετές. Θά ἀναφέρουμε μόνο δύο περιπτώσεις, τίς πιό τραγικές. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ **ὁμαδική αὐτοκτονία χιλιάδων ἀτόμων ὀπαδῶν παρομοίας αἱρέσεως** πού συνέβη μέσα στήν ζούγκλα, πρίν 40 περίπου χρόνια, στήν Ἀμερική, καί δεύτερη, ἡ ὁμαδική πάλι **αὐτοκτονία 300 περίπου ἀτόμων** πρίν τρία περίπου χρόνια μέσα στήν Ἐκκλησία τους, στήν **Γκάνα τῆς Ἀφρικῆς**.

Καί στίς δύο περιπτώσεις, ὁ διάβολος ἔχοντας καλλιεργήσει μεθοδικά τό **πνεῦμα τῆς ὑπερηφανίας καί κενοδοξίας** στούς ποιμένες τῶν αἱρετικῶν αὐτῶν ὁμάδων, τούς ὥθησε νά ὑποβάλουν τό ποίμνιό τους (μέ τούς προαναφερομένους τρόπους ὑποβολῆς καί ἐξαρτήσεως ψυχολογικῆς) καί νά τούς ὁδηγήσουν στήν ὁμαδική αὐτοκτονία, πείθοντάς τους, ὅτι ἔτσι θά κερδίδουν τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μέ ἀποτέλεσμα τήν αἰώνια ἀπώλεια τῆς ψυχῆς τους.

Ὁ **προτεσταντισμός** ἀποτελεῖται ἀπό ἑκατοντάδες αἱρέσεις. Μία ἀπό τίς προτεσταντικές παραφυάδες, εἶναι οἱ **πεντηκοστιανοί**. Μόνο στίς Η.Π.Α ὑπάρχουν 39 εἴδη πεντηκοστιανῶν. Πολλές ἀπ᾽ αὐτές δέν ἔχουν καμία σχέσι μεταξύ τους.

Ἀναφέρουμε τούς τίτλους ὡρισμένων πεντηκοστιανῶν ὁμάδων· **«Συνάθροισις τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ τοῦ ὄρους»**, **«ἐνσωματωμένη συνάθροισις τῆς ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ»**, **«Θέατρο Γάρ»**, **«Ἄγρυπνη ἱεραποστολή»**, **«Ἐκκλησία τῆς μητέρας Χόρν»**, **«Ἐκκλησία τῆς μητέρας Ρόμπερτσον»**, **«Ἰησοῦς καί ἄγρυπνη ἱεραποστολή»**, **«ὑπόλοιπον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ θεοῦ»**, **«ἐν πυρί βαπτισμένη Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἁγιότητος Ἀμερικῆς»**, **«Ἐκκλησία Ρόκ τοῦ Χριστοῦ» «Ταμπερνάκλ»**, **«Ἐκκλησία τῆς Μογέμα Κούκ»**, **«Ἐθνική καί πνευματική Δανιδικῆς ἑνώσεως ναοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ»**, **«Ἐκκλησία τοῦ τετραγωνικοῦ Εὐαγγελίου»** κλπ.

Ὁ πρῶτος πού ἵδρυσε τήν ὁμάδα τῶν πεντηκοστιανῶν τό 1900, ἦταν Ἀμερικάνος. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἔχει ἡλικία 2000 περίπου ἐτῶν, γέννησε πολλούς Ἁγίους, καί κατόρθωσε νά ἐπιζήση διά μέσου τῶν αἰώνων, ἄν καί ὑπέστη ποικίλους καί ἐξοντωτικούς διωγμούς.

Ὅλοι αὐτοί πού ἐμαρτύρησαν κατά τίς περιόδους τῶν διωγμῶν, ἀλλά καί ὅλοι αὐτοί πού ἁγιάστηκαν μέ τήν ἄσκησι σέ κάποιο Μοναστήρι ἤ σέ κάποιο κελλί ἤ στήν

ἔρημο, εἶναι τό καύχημα καί ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ πιστός Ὀρθόδοξος λαός μας, εὐλαβούμενος τά Ἅγια μαρτυρικά λείψανά τους, τά φύλαξε ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ, ὅπου μπόρεσε καί τά συνέλεξε. Αὐτά δέ, ἐπιτελοῦν ποικίλες θεραπεῖες. **Ἄς συγκρίνουμε ὅμως ὅλους αὐτούς τούς αἱρετικούς «θαυματοποιούς», μέ τούς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, γιά νά ἔχουμε τά ἀκριβῆ γιά τήν πίστι μας συμπεράσματα**.

Οἱ Ἅγιοί μας, ὅπως προαναφέραμε, ἀγωνίσθηκαν πρῶτα καί διῆλθαν ὅλα τά στάδια πού ὁδηγοῦν στήν Θέωσι, σέ συνεχῆ κοινωνία μέ τήν Ἐκκλησία μας καί τά Ἅγια μυστήριά της. Γι᾽ αὐτό ἄν θαυματουργοῦν ἤ μυροβλύζουν τά ἅγια λείψανά τους, ἡ προηγουμένη τους βιοτή καί ὁ ἁπλανής ἀγῶνας τους, εἶναι γνήσια τεκμήρια πού μᾶς πείθουν, ὅτι εὐαρέστησαν τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ τούς ἔκανε δῶρο τό χάρισμα τῶν ἰαμάτων.

Ἀντιθέτως, διερωτόμαστε, αὐτοί πού θέλουν νά μιμηθοῦν τούς Ἁγίους μας στά θαύματα, μέ πιό τρόπο ἀγωνίσθηκαν γιά νά Θεωθοῦν, ἀφοῦ δέν γνωρίζουν κἄν τί εἶναι Θέωσι; καί ἀφοῦ εἶναι ξεκομμένοι ἀπό τήν Ἐκκλησία;

Ἀφοῦ δέν γνωρίζουν ἤ δέν παραδέχονται τήν ὕπαρξι τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι βασική προϋπόθεσις τοῦ νά ἑνωθοῦμε μέ τόν Θεό, νά Θεωθοῦμε; Χωρίς ὅμως τήν Θέωσι, ποιός εἶναι ὁ ἐπί γῆς προορισμός μας;

Πρός τί ἀπέβλεπε τό Μέγα Μυστήριο τῆς ἐνσάρκου Οἰκονομίας τοῦ Κυρίου μας; Πῶς ἁγιάσθηκαν ἀφοῦ δέν συμμετέχουν στά ἅγια Μυστήρια, στό Ἅγιο Μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, βασική προϋπόθεσι κι᾽ αὐτό γιά τήν σωτηρία μας; Πῶς δοκιμάστηκαν, πιό Σταυρό σήκωσαν;

Χωρίς Σταυρό ὅμως δέν γίνεται Ἀνάστασις. Χωρίς νά σταυρωθῆ ὁ ἄνθρωπος μέ τήν νηστεία, τήν μετάνοια, τήν ταπείνωσι, τήν προσευχή, τήν ἄσκησι ἤ τήν παρθενία γιά τούς μοναχούς, μπορεῖ νά δῆ τόν Θεό; Προηγεῖται ὁ Σταυρός στή ζωή τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ χριστιανοῦ καί ἔπεται ἡ Ἀνάστασι καί ἡ Πεντηκοστή. Ἐνῶ αὐτοί θέλουν Ἀνάστασι, Πεντηκοστή καί χαρίσματα πνευματικά, **χωρίς νά σταυρώσουν τόν ἑαυτό τους** μέ τήν μετάνοια, ἄσκησι, νηστεία καί τήν ὑπακοή στήν Ἐκκλησία.

Ἕνας ποιμένας τῆς αἱρέσεως τῶν Πεντηκοστιανῶν δέν τηροῦσε τίς νηστεῖες, ἴσως λόγω ἀντιδράσεως στούς σχετικούς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Κάποια ἡμέρα ὅμως ἀπεφάσισε νά καθιερώση τήν Πέμπτη ὡς ἡμέρα νηστείας (καί ὄχι τήν Τετάρτη ἤ τήν Παρασκευή, γιά νά μή συμπίπτη μέ τίς κανονικές ἡμέρες νηστείας), καί αὐτό ὄχι ἀπό ἀγάπη καί προσφορά πρός τόν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀλλά γιά νά ἀποκτήση τό χάρισμα τῆς ἰάσεως τῶν δαιμονισμένων, κατά τό ρῆμα τοῦ Κυρίου, ὅτι «τοῦτο τό γένος ἐν ουδενί δύναται ἐξελθεῖν, εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ» (Μάρκ. θ΄, 29).

Ἡ τέτοιου εἴδους ὅμως ἐκζήτησι **ἀνταλλαγμάτων** ἀπό τό Θεῖον, πού θυμίζει ἀνθρώπινες **ἐμπορικές συναλλαγές**, εἶναι ἀπαράδεκτη στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι ὁ λογισμός αὐτός, εἶναι ἐμπαιγμός τῶν δαιμόνων.

Τί συμβαίνει ἐπίσης μέ τό ἐπιδιωκόμενο ἀπ᾽ αὐτούς χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς;

Πράγματι στήν Καινή Διαθήκη ἀναφέρεται ἡ γλωσσολαλιά. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μιλοῦσαν τίς γλῶσσες τῶν λαῶν πού ἦλθαν νά προσκυνήσουν στά Ἱεροσόλυμα, γιά νά τούς κατηχήσουν στό Εὐαγγέλιο. Τό **Χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς**, εἶναι Χάρισμα πού δόθηκε ἀπό τόν Θεό στούς Ἀποστόλους, **γιά ἕνα εἰδικό λόγο. Γιά νά φέρουν τούς μή χριστιανούς στήν ὀρθή πίστι καί μετά ἔπαυσε**.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ὅταν μιλοῦσαν γλῶσσες, δέν μιλοῦσαν μέ ἄναρθες κραυγές σάν δαιμονισμένοι. **Μιλοῦσαν δέ ὄχι ὁποιεσδήποτε ξένες γλῶσσες, ἀλλά αὐτῶν τῶν ἀτόμων πού ἦσαν ἐκεῖ στά Ἱεροσόλυμα καί δέν ἤξεραν τήν Ἑβραϊκή γλῶσσα, γιά νά ἀκούσουν τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ καί νά πιστεύσουν**.

Αὐτά ὅμως πού λαλοῦν οἱ αἱρετικοί σήμερα, εἶναι **ἀκατανόητα**. Γι᾽ αὐτό δικαιολογοῦν καί τά χαρακτηρίζουν, ὅτι εἶναι κάποια ἀρχαία γλῶσσα, πού δέν εἶναι σέ χρήσι, δέν ὁμιλεῖται σήμερα, λ.χ. τῶν Ἴνκας, τῶν Ἀζτέκων κλπ.

Αὐτά ὅμως δέν ἔχουν καμία σχέσι μέ τό Χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς.

Μέσα σ᾽ αὐτή τήν σύγχυσι πού δημιουργεῖται, διερωτᾶται κανένας **μέ πιό τρόπο θά μπορέση νά προστατευθῆ ὁ ἁπλός εὐσεβής χριστιανός, ἀπό τήν ἐνεδρεύουσα πλάνη**;

Ὁ **Ἀπόστολος Παῦλος** ἀναφέρει, ὅτι οἱ ἔχοντες τό **Χάρισμα τῆς διακρίσεως τῶν πνευμάτων** (Α΄Κοριθ. 12, 10), μποροῦν νά διακρίνουν τά πνεύματα, **ἐάν εἶναι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἤ τοῦ διαβόλου**. Αὐτό τό χάρισμα τό ἔχουν **οἱ πνευματικοί τῆς Ἐκκλησίας μας**.

Γι᾽ αὐτό ὅταν ἔχουμε τέτοιο πρόβλημα πρέπει πάντοτε νά ἀναφερόμαστε στόν πνευματικό μας, καί αὐτός θά διακρίνη τήν προέλευσι κάθε ἐμπειρίας.

Ἄς μή ἐπιδιώκουμε λοιπόν μόνοι μας τά διάφορα ἐξωτερικά χαρίσματα, ὅπως εἶναι τό ἰαματικό, τό ὁποῖον ὅμως **ἐγγυμονεῖ πολλούς πνευματικούς κινδύνους**, καί τά ὁποῖα εἶναι Θεοῦ ὑπόθεσι. Ὁ κόσμος σήμερα δίδει μεγάλη σημασία σ' αὐτό, ἀλλά δέν εἶναι τό μοναδικό.

Ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος**, διδάσκει ὅτι μερικοί μακαρίζουν περισσότερο ἀπ᾽ ὅλα τό θαυματουργικό χάρισμα, πού μπορεῖ κανείς νά τό ἐξακριβώση εὔκολα. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως αὐτοί ἀγνοοῦν, ὅτι «πολλά εἰσί ὑπέρτερα τούτου καί ἀπόκρυφα». Ὑπάρχουν καί μεγαλύτερα χαρίσματα ἀπ᾽ αὐτό. Θά ἀναφέρουμε **τρία τέτοια, πού εἶναι τά μεγαλύτερα ἀπό τό θαυματουργικό χάρισμα**.

Τό **πρῶτον** εἶναι τό **χάρισμα τῆς μετανοίας**, ὅταν δηλαδή κανείς μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ καί τήν δική του προσπάθεια μπορέση νά δῆ τήν ἐσωτερική του κατάστασι καί νά ἀποκτήση αὐτογνωσία.

Ὁ **Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σῦρος** λέγει, ὅτι ἐκεῖνος πού ἀξιώθηκε νά δῆ τόν ἑαυτό του καί νά ἐννοήση τήν πνευματική του φτώχεια, εἶναι μεγαλύτερος ἀπό ἐκεῖνον πού ἀξιώθηκε νά ἀναστήση νεκρούς ἤ νά δῆ τούς Ἀγγέλους.

Τό **δεύτερο** μεγάλο **χάρισμα,** εἶναι **τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης** (ὡς ἀνωτέρω) καί τό **τρίτο**, τό **χάρισμα τῆς Θεολογίας.**

Φυσικά **ὅταν μιλάη γιά χάρισμα θεολογικό, δέν ἐννοεῖ τήν ἀνθρώπινη γνώσι τῆς Θεολογίας, τό πτυχίο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀλλά τήν θεωρεία τοῦ Θεοῦ**. **Θεολόγος εἶναι αὐτός πού εἶδε τόν Θεό, καί ἐπομένως μπορεῖ νά μιλήση γι᾽ Αὐτόν. Καί ἀφοῦ εἶδε τόν Θεό, γνωρίζει σαφῶς τήν διαφορά μεταξύ κτιστῶν καί ἀκτίστων ἐνεργειῶν**, καί ἄρα μπορεῖ ἀποτελεσματικά νά καθοδηγήση καί ἄλλους ἀνθρώπους.

Ἔτσι ὑπάρχουν μερικοί πού δέν ἔχουν μέν τό χάρισμα τῶν ἰαμάτων, ἀλλά ἐπειδή ἔχουν τό χάρισμα τῆς Θεολογίας **μέ ἕνα Θεολογικό λόγο, μπορεῖ νά θεραπεύσουν τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου**. Καί **ὅταν ἡ ψυχή θεραπευθῆ, τότε θεραπεύονται καί πολλές σωματικές ἀσθένειες**. Αὐτός λοιπόν πού ἔχει τό χάρισμα τῆς θεολογίας καί εἶναι Ὀρθόδοξος Πνευματικός πατέρας, **χωρίς νά γίνεται ἀντιληπτό ἐπιτελεῖ καί σωματικά θαύματα**. Ἡ ψυχή θεραπευμένη βοηθᾶ καί τό σῶμα.

Μέ τήν ἐν Χριστῷ ζωή, θά ἀλλάξη ἡ ζωή μας, καί θά γίνουμε ἕνα θαῦμα.**Ὑπάρχει μεγαλύτερο θαῦμα ἀπό τό νά γίνη ὁ ἄνθρωπος κατά χάριν Θεός;**

Ἔχουμε ἀδελφοί, τήν εὐλογία μέσα στήν Ἁγίαν μας Ἐκκλησία νά ἔχουμε τήν χάρι τοῦ Θεοῦ. Ἔχουμε τήν δυνατότητα νά οἰκειωθοῦμε καί νά λάβουμε τήν ἐμπειρία τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, νά ἑνωθοῦμε μέ τόν Θεό καί μάλιστα ἀπ᾽ αὐτή ἐδῶ τήν ζωή.

Ἀσύλληπτο πράγματι γεγονός γιά τή πεπερασμένη ἀνθρώπινη λογική. Εἶναι πολύ λυπηρό πού οἱ χριστιανικές ὁμολογίες ἀγνοοῦν ἤ ἀπορρίπτουν τό ὕψιστο αὐτόν προορισμό καί τήν δόξα πού μᾶς ἐπιφυλλάσει ὁ Κύριος, **ἀρκούμενοι μόνον σέ**

μία ἁπλῆ ἠθική καλλιτέρευσι τοῦ ἀτόμου.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ δοκιμασμένος ἀσφαλής καί μοναδικός **δρόμος σωτηρίας**. Εἶναι ἡ αὐθεντική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι ἔχει τά ἀσφαλῆ μέσα μέ τά ὁποῖα μᾶς χειραγωγεῖ στήν σωτηρία: τά ἅγια Μυστήρια, τήν παθοκτόνο νηστεία καί γενικώτερα τόν ἀγῶνα γιά τήν κάθαρσι ἀπό τά πάθη, τήν ἀπαράμιλλη λατρευτική ζωή.

Αὐτοί πού **ἀρνοῦνται** καί δέν δέχονται αὐτά, εἶναι στήν πραγματικότητα ἀρνητές τῆς πίστεως, **συμβιβασμένοι μέ τό κοσμικό ὑλιστικό πνεῦμα**. Γι᾽ αὐτό καί ἀρνοῦνται τήν ἀποστολοπαράδοτη νηστεία, ἀρνοῦνται τήν μοναχική ἀφιέρωσι, ἀρνοῦνται τούς Θείους καί ἱερούς κανόνες τῶν Συνόδων καί τῶν πατέρων, καί **συγκαταβαίνουν στήν ἀπατηλή ἀνθρώπινη γνώσι μέ τά φιλοσοφικά καί ὀρθολογιστικά της παραληρήματα**.

Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων τῶν Ἁγίων μέχρι καί τῶν τελευταίων, ὅπως εἶναι τοῦ Ἁγίου καί θαυματουργοῦ Νεκταρίου. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία πού κρατᾶ τήν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου ἀνόθευτη ἐδῶ καί 2000 χρόνια, ἄν καί φοβεροί αἱρετικοί τήν ἐπολέμησαν, εἰκονομάχοι, καθώς καί αὐτοκράτορες μέ στρατιές καί κοσμικές δυνάμεις.

Δέν μπόρεσαν ὅμως νά τήν γκρεμίσουν. Χιλιάδες εἶναι οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας, καί ὅμως αὐτή οὐδέποτε νικήθηκε, ἄν καί καμιά φορά φαίνεται ὅτι καταβάλλεται προσωρινά. Ὅσο πολεμεῖται τόσο δυναμώνει καί λαμπρύνεται.

Ἄν θέλουμε κάποια ἀπόδειξι στά προαναφερόμενα, ἄς πάρουμε καί ἄς δοκιμάσουμε τόν **ἁγιασμό μας**. Θά διαπιστώσουμε, ὅτι πάντοτε **διατηρεῖται ἀναλοίωτος**. Ὅσοι ἔχουν ἁγιασμό στό σπίτι τους, γνωρίζουν, ὅτι ὅσο χρόνο καί νά μείνη, οὐδέποτε χαλᾶ. Αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή πίστι μας.

Εἶναι λυπηρό νά βλέπη κανείς ἄτομα πού μπορεῖ νά μή εἶναι χριστιανοί, ἀλλά ὅμως ποθοῦν τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους, νά μή προσέρχονται στήν ἀληθινή, τήν γνησία πηγή τῆς σωτηρίας, ἀλλά νά ἀκολουθοῦν θολά πνευματικά νερά, αἱρέσεις πού προέρχονται ἀπό νεοφανεῖς «σωτῆρες».

Ἀλλά γιά τούς ἄλλους, μπορεῖ νά ὑπάρξη κάποιο ἐλαφρυντικό, γιά μᾶς ὅμως τούς Ὀρθοδόξους πού ἔχουμε τήν ἀληθινή πίστι, τέτοια παράδοσι, τόσους Ἁγίους, τόσα Μυστήρια, τόσα Ἅγια λείψανα, τόσες θαυματουργικές εἰκόνες, τόσους ἁγίους Μάρτυρες καί Πατέρες, **δέν ὑπάρχει κανένα ἐλαφρυντικό ἤ δικαιολογία**.

Τυχόν ἀποχώρησι ἀπό τήν Ἐκκλησία μας θά εἶναι φοβερή καί ἀσυγχώρητη ἀποστασία ἀπό τόν Θεό τῶν πατέρων μας. Ἄν βρεθῆ κάποιος ἐκτός Ἐκκλησίας ὅπου

εἴμαστε, ποιός θά τόν σώση; Ποιό Ἅγιο Πνεῦμα θά συγχωρήση τίς ἁμαρτίες του, καί ποιά Ἐκκλησία θά πρεσβεύη μετά τόν θάνατό του γιά τήν ψυχή του;

Ὅποιος ὀρθόδοξος πεθαίνει ὡς ὀρθόδοξος, νά ξέρουμε ὅτι ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας. Ἐνῶ ὅποιος βγῆ ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἔστω καί ἄν νομίζει ὅτι ἔχει καλά ἔργα, δέν ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας.

Γι᾽ αὐτό ἄς μένουμε στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, πιστοί καί ἀμετακίνητοι μέ ἕνα ἅγιο πεῖσμα μέχρι τέλους γιά νά ἔχουμε καί ὅλοι ἐμεῖς, μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ καί τήν εὐλογία τῆς Παναγίας μας, ἐλπίδα σωτηρίας.

Μοναχός Πέτρος Γρηγοριάτης

3η Ὀκτωβρίου 2000

Μνήμη Ἁγίου Διονυσίου

τοῦ Ἀρεοπαγήτου

(Πηγή και Ἐπιμέλεια κειμένου Αναβάσεις)

Εὐχαριστοῦμε τόν πατέρα Δαμασκηνό Γρηγοριάτη καί τόν γέροντα τῆς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη γιά τήν εὐλογία καί τήν ἄδεια δημοσίευσης